

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 1, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1897](#) 12-12-2025

Hoge Raad: vorderingen uit coronasteunmaatregelen (NOW en TVL) zijn overdraagbaar en verpandbaar

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:7891](#) 09-12-2025

Succesvol hoger beroep voor bestuurders van gefailleerde thuiszorgorganisatie Rozenhof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:7441](#) 18-11-2025

Hypothecaire vordering niet afdwingbaar bij schone lei na Wsnp

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2106](#) 29-07-2025

Curator krijgt op basis van een protocol toegang tot mailboxen van groepsvennootschappen van de failliete bv

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14718](#) 16-12-2025

Vexatoir pandhoudersbeslag op de inventaris van de failliete Vapiano-restaurants

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12090](#) 03-12-2025

Executie van een vonnis vóór faillissement niet vernietigbaar op grond van artikel 47 Fw

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:10880](#) 03-12-2025

Bestuurders weerleggen bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW en zijn ook niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6732](#) 25-11-2025

Rechtbank wijst faillissementsverzoek af: schuldeiser moet proberen zich te verhalen

op woning

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6731](#) 25-11-2025

Afwijzing faillissementsverzoek: pluraliteit 'niet zwaarwegend' en faillissementstoestand ontbreekt

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6379](#) 17-11-2025

Appellanten zijn niet-ontvankelijk in hun beroep op grond van artikel 67 Fw

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:23661](#) 05-11-2025

Bestuursverboden worden bij verstek opgelegd, griffie moet vonnis direct naar KvK sturen ter publicatie

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:6301](#) 04-11-2025

Faillietverklaring na afwijzing afkoelingsverzoek in WHOA-procedure

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:8302](#) 30-07-2025

Oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:7794](#) 22-09-2023

Homologatie WHOA-akkoord ondanks schending informatieplicht

RECHTSPRAAK

Homologatie WHOA-akkoord ondanks schending informatieplicht

Verzoekster heeft in het akkoord alleen de uiteindelijke beslissing van de rechtbank op een aspectenverzoek weergegeven, terwijl de omstandigheden zijn gewijzigd. Verzoekster had schuldeisers hierover expliciet moeten inlichten en ook moet beargumenteren waarom het akkoord ook onder deze gewijzigde omstandigheden geen strijd opleverde met de absolute priority rule. Omdat, anders dan in eerste instantie de bedoeling was, toch vrijwel de volledige reorganisatiewaarde wordt uitgekeerd, is van strijd met de absolute priority rule geen sprake. Het akkoord wordt daarom gehomologeerd, ondanks de schending van de informatieplicht.

Een vennootschap verzoekt om homologatie van een aangeboden WHOA-akkoord. De reorganisatiewaarde was in december 2022 vastgesteld op € 1,45 mln, maar in een rapport uit juli 2023 teruggebracht tot € 1,186 mln. De reden daarvoor was dat door het akkoord een aanslag vennootschapsbelasting werd verwacht van ruim € 390.000 in verband met kwijtscheldingswinst. In eerste instantie was deze vordering meegenomen in het akkoord, maar omdat de vordering ontstaat na de fixatiedatum is dat niet mogelijk.

De meeste schuldeisers hebben ingestemd met het akkoord. Slechts één schuldeiser heeft tegen het akkoord gestemd en vier schuldeisers hebben geen stem uitgebracht. Alle klassen hebben met het akkoord ingestemd. Aan de voorwaarde dat een *in the money* klasse met het akkoord heeft ingestemd, is daarom voldaan.

In een aspectenverzoek heeft verzoekster de vraag aan de orde gesteld of het bedrag dat wordt aangeboden onder het akkoord (fors) lager mag zijn dan de reorganisatiewaarde, omdat niet de volledige reorganisatiewaarde kon worden gefinancierd. De rechtbank heeft op basis van de door verzoekster verstrekte informatie geoordeeld dat dit geen strijd oplevert met artikel 384 lid 4 Fw. Dit is ook zo opgenomen in het akkoord. De rechtbank overweegt dat verzoekster

daarmee de schuldeisers niet volledig heeft geïnformeerd. De rechtbank overwoog in de beslissing op het aspectenverzoek namelijk dat de reorganisatiewaarde in beginsel onder het akkoord moet worden uitgekeerd, maar dat op basis van specifieke omstandigheden die hier speelden sprake was van een redelijke grond om van deze regel af te wijken. Van belang was onder meer dat niet meer dan € 800.000 kon worden geleend, maar ook andere omstandigheden speelden hierbij een rol. Een aantal van die omstandigheden is gewijzigd. De rechtbank achtte onder meer van belang dat een rekening-courantschuld aan een indirect gelieerde vennootschap zou worden kwijtgescholden, terwijl die schuld uiteindelijk niet bleek te bestaan.

Naar het oordeel van de rechtbank had verzoekster niet kunnen volstaan met het vermelden dat het afwijken van de *absolute priority rule* in dit geval de toets der kritiek kon doorstaan, maar had verzoekster ook moeten benoemen op basis van welke uitgangspunten en onder welke voorwaarden dit naar het oordeel van de rechtbank het geval was. Verzoekster had de schuldeisers ook moeten wijzen op de gewijzigde feiten en uitgangspunten in het akkoord en moeten uitleggen waarom er ook nu geen sprake was van ongeoorloofde strijd met de *absolute priority rule*. De stelling van verzoekster dat de beslissing van de rechtbank was bijgevoegd en dat schuldeisers deze informatie dus hadden, vindt geen genade in de ogen van de rechtbank. Een akkoord mag van de rechtbank 'geen zoekplaatje worden'.

Ondanks het feit dat de informatieverplichting is geschonden, wijst de rechtbank het homologatieverzoek toe. Van belang hiervoor is dat de reorganisatiewaarde uiteindelijk toch vrijwel geheel wordt uitgekeerd. De reorganisatiewaarde is namelijk verlaagd tot € 1,186 mln, terwijl ongeveer € 1,120 mln wordt uitgekeerd. Het verschil tussen de reorganisatiewaarde en het uit te keren bedrag is dusdanig laag dat strijd met de *absolute priority rule* niet aan de orde is. Omdat geen andere afwijzingsgronden van toepassing zijn, homologeert de rechtbank het akkoord.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:7794

Zaaknummer: FT HO 23/689

Rechters: C.A.M. de Bruijn, F. Damsteegt en V.G.T. van Emstede

Advocaten: mr. J. van den Dolder

Wetsartikelen: 374 Fw, 370 lid 1 Fw, 384 Fw en 383 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Hoge Raad: vorderingen uit coronasteunmaatregelen (NOW en TVL) zijn overdraagbaar en verpandbaar

Vorderingen uit hoofde van coronasteunmaatregelen zijn overdraagbaar en daarmee verpandbaar. De aard van vorderingen op de overheid uit subsidieregelingen verzet zich niet per se tegen overdraagbaarheid en de vorderingen hebben geen inherent persoonlijk karakter.

De curator van Wenable B.V. vorderde een verklaring voor recht dat vorderingen uit hoofde van de Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging voor behoud van Werkgelegenheid (NOW) en de Regeling Tegemoetkoming Vaste Lasten (TVL) niet verpandbaar zijn. ING Bank N.V., financier van Wenable, had een stil pandrecht bedongen op toekomstige vorderingen, waaronder deze subsidies. Na de faillietverklaring werden aanzienlijke bedragen uit de regelingen op de rekening van Wenable bij ING gestort.

De rechtbank Amsterdam wees de vorderingen van de curator af. Zij overwoog dat het wettelijke uitgangspunt van artikel 3:83 lid 1 BW – overdraagbaarheid van vorderingsrechten tenzij wet of aard zich verzet – ook geldt voor vorderingen uit publiekrechtelijke rechtsverhoudingen. De NOW- en TVL-vorderingen hebben geen persoonlijk karakter: het gaat om gewone geldvorderingen. Overdracht wijzigt de inhoud van de prestatie niet en persoonlijke eigenschappen van de schuldeiser spelen geen rol. Ook het doel van de regelingen verzet zich niet tegen overdraagbaarheid, nu subsidies achteraf worden uitgekeerd en niet rechtstreeks aan werknemers of schuldeisers hoeven te worden betaald.

In cassatie stelde de curator dat de aard van de vorderingsrechten, gelet op het doel van de subsidieregelingen, overdracht uitsluit. De Hoge Raad verwierpt dit standpunt. Vorderingsrechten kunnen onoverdraagbaar zijn indien zij een persoonlijk karakter hebben of indien de aard van de onderliggende rechtsverhouding zich tegen overdracht verzet. Er geldt echter geen algemene regel dat geldvorderingen op de overheid uit subsidieregelingen onoverdraagbaar zijn. Dit hangt af van de inhoud van de regeling en de omstandigheden van het geval. De Hoge Raad bevestigt dat de NOW- en TVL-vorderingen geen persoonlijk

karakter hebben en dat hun aard overdraagbaarheid niet uitsluit, ook al vloeien zij voort uit subsidieregelingen.

W.P.IJ. Overgoor, januari 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1897

Zaaknummer: 24/03615

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: R.R. Oudijk, T.T. van Zanten en L. van den Reek

Wetsartikelen: 3:83 BW

RECHTSPRAAK

Vexatoir pandhoudersbeslag op de inventaris van de failliete Vapiano-restaurants

In dit kort geding oordeelt de rechter dat de beslagen vexatoir zijn omdat ze tijdens de afkoelingsperiode zijn gelegd met het doel een hogere verkoopopbrengst te realiseren.

Eisers in deze zaak zijn een in- en verkoper van gebruikte bedrijfsmiddelen ('de opkoper') en de curator van de failliete Vapiano-restaurants ('de curator'). De gedaagde ('de bestuurder') is de enig aandeelhouder en bestuurder van Vava Holding B.V. ('Vava Holding'). Vava Holding is de enig aandeelhouder en bestuurder van Vava Plaza B.V., Vava Binnenrotte B.V., Vava Buitenhof B.V., Vava Heuvel Galerie B.V., Vava Hoog Catharijne B.V. en Vava Leidsenhage B.V. ('de Vapiano-vennootschappen').

De bestuurder heeft een geldlening aan Vava Holding verstrekt waarvoor alle vennootschappen hoofdelijk aansprakelijk zijn. Ook meent de bestuurder uit hoofde van deze geldlening een pandrecht te hebben op onder andere de inventaris van de Vapiano-restaurants. Tijdens de (verlengde) afkoelingsperiode heeft de bestuurder executoriale pandbeslagen tot afgifte op de inventaris gelegd. Hierdoor is de geplande veiling door de opkoper van de inventaris en de mogelijke doorstart geblokkeerd.

De opkoper en de curator vorderen hoofdzakelijk dat de executoriale beslagen worden opgeheven, zodat de veiling en de doorstart door kunnen gaan.

De voorzieningenrechter oordeelt dat de curator en de opkoper ontvankelijk zijn. Door de beslagen wordt de veiling geblokkeerd en de curator belemmerd in de afwikkeling van de faillissementen. Ook de spoedeisendheid is gegeven: op korte termijn moeten de inboedels geveild worden. De huurovereenkomsten lopen namelijk af en de curator is gehouden de panden bezemschoon op te leveren. De curator wil een boedelvordering van de verhuurders voorkomen.

De curator en de inkoper gronden hun vordering op artikel 438 lid 6 Rv. Volgens dit lid geschiedt verzet tegen de executie door een derde door dagvaarding van zowel de executant

(de bestuurder) als de geëxecuteerde (de curator). De belangen van de geëxecuteerde worden daarmee beschermd. Nu in dit geval de curator als geëxecuteerde het kort geding mede aanhangig heeft gemaakt, oordeelt de voorzieningenrechter dat voldaan is aan artikel 438 lid 6 Rv.

Volgens de opkoper en de curator moet in de huidige situatie aangesloten worden bij het kader dat de Hoge Raad in de *Strandhotel*-uitspraak (ECLI:NL:HR:2019:2026) heeft uitgezet. De opkoper en de curator menen dat de beslagen in de gegeven omstandigheden onrechtmatig en vexatoir zijn en dus door de rechter moeten worden opgeheven. De bestuurder stelt dat een pandhoudersbeslag niet voor opheffing vatbaar is, indien is voldaan aan de voorwaarden van artikel 496 lid 2 Rv.

Het betoog van de bestuurder dat een deel van de inventarissen op het moment van het leggen van beslag niet meer tot de boedel behoorden, omdat zij toen al geleverd waren aan de opkoper, volgt de voorzieningenrechter niet. Op grond van artikel 63a Fw heeft de afkoelingsperiode namelijk ook betrekking op goederen die buiten de boedel, maar in de macht van de curator vallen. De inventarissen stonden ten tijde van de beslagen nog in de Vapiano-vestigingen en waren dus in de macht van de curator.

De bestuurder voert voorts aan dat de inventarissen tijdens de afkoelingsperiode zijn verkocht aan de opkoper zonder overleg met de bestuurder. Volgens de voorzieningenrechter rechtvaardigt dit niet de conclusie van de bestuurder dat zijn rechten als pandhouder op ongerechtvaardigde wijze zijn beknot. De curator heeft het beste bod geaccepteerd. Als de bestuurder daartegen bezwaar had, had hij op grond van de artikelen 57, 63a en 69 Fw tegen die beslissing op kunnen komen. Dat heeft hij nagelaten.

De bestuurder wilde met de beslagen een hogere verkoopopbrengst realiseren. Volgens de bestuurder kan hij de inventarissen voor een hoger bedrag verkopen dan de curator heeft gedaan. De voorzieningenrechter oordeelt dat de bestuurder deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd. De bestuurder weet namelijk niet op welke wijze hij de inventaris wil verkopen en tot welke opbrengst dat zou leiden. Ook vergeet de bestuurder dat het de taak van de curator is om een zo hoog mogelijke opbrengst te realiseren voor de gezamenlijke schuldeisers. De voorzieningenrechter heeft geen aanleiding om te oordelen dat de curator zijn taak onjuist heeft uitgevoerd.

De voorzieningenrechter oordeelt dat de beslagen in weerwil van de afkoelingsperiode zijn gelegd en de bestuurder geen in redelijkheid te respecteren belang had bij het uitoefenen van het gepretendeerde pandrecht. De beslagen zijn vexatoir en de vordering tot opheffing wordt toegewezen. Het antwoord op de vraag of de pandrechten rechtsgeldig zijn gevestigd, hoeft

daarmee niet te worden gegeven. Overigens zou daarover in kort geding hoe dan ook slechts een voorlopig oordeel kunnen worden gegeven.

H. Boven, december 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14718

Zaaknummer: C/10/711430 / KG ZA 25-1225

Rechters: Mendlik, J. J. Mendlik

Advocaten: L.P. Quist, G.R.C. Mostert, G.R.C. Nieuwesteeg, A.C.L. Beneder en C.J.G.M. van Meggelen

Wetsartikelen: 438 Rv, 496 lid 2 Rv., 57 Fw, 63a Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Hypothecaire vordering niet afdwingbaar bij schone lei na Wsnp

Valt een hypothecaire (restant)vordering onder de schone lei? In de meeste gevallen is dat niet het geval, maar in de onderhavige zaak wel. Het hof legt hier in zijn uitspraak van 18 november 2025 twee redenen aan ten grondslag.

Geïntimeerde ('saniet') en DSB – met als rechtsopvolger Intrum – sloten een kredietovereenkomst. Als zekerheid tot terugbetaling heeft DSB een recht van hypotheek gevestigd op de woning van saniet. Op saniet werd de Wsnp van toepassing verklaard. Op verzoek van de Wsnp-bewindvoerder heeft DSB een vordering van € 63.363,65 ter verificatie ingediend. Hierbij heeft DSB verzocht deze vordering te plaatsen op de lijst van voorlopige erkende crediteuren zónder daarbij melding te maken van het hypotheekrecht.

De bewindvoerder plaatste de vordering van DSB op de lijst van voorlopig erkende concurrente schuldeisers. Vervolgens meldde de bewindvoerder dat de slotuitdelingslijst verbindend zou worden en het restantbedrag van de vordering van rechtswege zou worden omgezet in een natuurlijke verbintenis. Met het verbindend worden van de slotuitdelingslijst is de Wsnp van saniet geëindigd met toekenning van de schone lei. DSB/Intrum ontving conform de slotuitdelingslijst een bedrag van € 6.031,74.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, waarin Intrum werd veroordeeld om saniet te ontslaan uit de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de kredietovereenkomst. Volgens het hof valt de (restant)vordering van Intrum om twee redenen onder de schone lei. Ten eerste wijst het hof hierbij op het systeem van het insolventierecht en het hoofddoel van de Wsnp. In dit licht bepaalt artikel 358 lid 1 Fw dat na beëindiging van de Wsnp overblijvende vorderingen ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling werkt, niet langer afdwingbaar zijn. Hypotheekhouders (separatisten) kunnen echter hun rechten uitoefenen alsof er geen schuldsaneringsregeling is (art. 57 en 299 lid 3 Fw). Separatisten hoeven hun vordering dus niet ter verificatie in te dienen. Dient een separatist zijn vordering wél ter verificatie in zónder opgave van een zekerheidsrecht, dan is dat niet zonder gevolgen. Een separatist die nalaat om

bij verificatie zijn hypotheekrecht te vermelden, kan namelijk als concurrent schuldeiser door een faillissementsakkoord worden getroffen (HR 25 juni 1926, ECLI:NL:HR:1926:293, *NJ* 1926, p. 1233) De restantvordering is dan niet langer afdwingbaar (art. 6:3 BW). Volgens het hof vertoont het faillissementsakkoord overeenkomsten met de schone lei in de Wsnp. Het hof oordeelt dat Intrum is gebonden aan de door haar ingenomen positie van concurrent schuldeiser; haar vordering valt daarom onder de werking van de schone lei en is niet afdwingbaar.

Ten tweede oordeelt het hof dat Intrum op grond van de eisen van redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 BW) haar recht heeft verwerkt om de (restant)vordering af te dwingen. Hierbij wijst het hof op de volgende gedragingen: (i) Intrum meldde gedurende het Wsnp-traject niet (alsnog) dat haar positie die van separatist was; (ii) Intrum ging evenmin in verzet tegen de slotuitdelingslijst; (iii) Intrum ontving bij de slotuitdeling een bedrag dat zij behield en (iv) Intrum haalde de BRK-registratie door. Hierbij in aanmerking genomen dat Intrum een professionele schuldeiser is, heeft Intrum bij saniet het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat zij de (restant)vordering niet langer geldend zou maken.

De klacht van Intrum dat het hypotheekrecht door het niet melden hiervan aan de bewindvoerder niet teniet zou zijn gegaan wijst het hof af. Enkel de vordering is niet langer afdwingbaar. Het hoger beroep faalt.

K. Boschman, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:7441

Zaaknummer: 200.347.801

Rechters: N.M. Brouwer, B.J. Engberts en G.J. Meijer

Advocaten: P.C. Nieuwenhuizen en D.R.M. de Vos

Wetsartikelen: 57 Fw , 110 Fw, 299 Fw, 303 Fw, 328 Fw en 358 Fw

RECHTSPRAAK

Curator krijgt op basis van een protocol toegang tot mailboxen van groepsvennootschappen van de failliete bv

Hef hof oordeelt dat e|mails bij derden behoren tot administratie failliet en veiliggesteld kunnen worden ex artikel 92 Fw.

De curator vorderde in eerste aanleg op grond van artikel 92 Fw dat geïntimeerde zou meewerken aan het veiligstellen van e|mailbestanden. Concreet moest geïntimeerde toegang geven tot de relevante e|mailaccounts binnen het concern en toestaan dat deze met speciale software werden gefilterd op berichten over de failliete vennootschap. De curator wilde dat alleen de gefilterde resultaten werden opgeslagen. Hij koppelde hieraan een dwangsom en verzocht om veroordeling van geïntimeerde in de proceskosten.

De voorzieningenrechter wees de vordering in eerste aanleg af. Hoewel e|mails over de failliete vennootschap op servers van derden onder artikel 92 Fw vallen, vond de voorzieningenrechter de voorgestelde zoekterm veel te ruim. Er was een risico dat bedrijfsgevoelige en zelfs staatsgeheime informatie hierdoor zou worden prijsgegeven. Ook was onduidelijk welke aanvullende filters nodig waren en bij wie de gefilterde gegevens uiteindelijk in bewaring zouden worden gegeven.

De curator gaat in hoger beroep en voert drie grieven aan tegen voornoemd vonnis. In deze samenvatting wordt in gegaan op de tweede grief.

De tweede grief heeft betrekking op een eisenwijziging. De eisenwijziging houdt in dat de curator niet langer om inzage in de e|mails vraagt, maar uitsluitend om veiligstelling en filtering van de mailboxen volgens een gezamenlijk besproken protocol. Geïntimeerde maakt geen bezwaar tegen deze eisenwijziging.

Bij de beoordeling van de vraag of een in kort geding gevorderde voorziening in hoger beroep (alsnog) voor toewijzing in aanmerking komt, moet mede worden beoordeeld of de eisende partij (in dit geval de curator) ten tijde van het arrest van het hof bij die voorziening een spoedeisend belang heeft. Het hof stelt vast dat de curator met deze voorlopige voorziening wil bereiken dat de mailboxen van de betrokken personen worden veiliggesteld. Dat past

binnen zijn wettelijke taak. Op grond van de artikelen 68 en 92 Fw moet de curator direct na zijn benoeming alle administratie en gegevensdragers veiligstellen, ook als die zich bij derden bevinden. Digitale bestanden vallen daar eveneens onder. Omdat deze veiligstelling noodzakelijk is voor het boedelonderzoek, is het spoedeisend belang volgens het hof daarmee gegeven.

Vervolgens beoordeelt het hof de inhoudelijke bezwaren van geïntimeerde. Het argument dat de curator geen toegang mag krijgen tot mailboxen die niet aan de failliet toebehoren, houdt geen stand. Het hof benadrukt dat e-mails die namens de failliet zijn verzonden of ontvangen, óók wanneer zij zich op accounts van andere groepsvennootschappen bevinden, deel kunnen uitmaken van de administratie. Dat binnen het concern veel communicatie via één centraal domein loopt, komt voor risico van geïntimeerde. Het hof erkent dat in deze mailboxen ook zeer gevoelige informatie zit, waaronder defensiegerelateerde gegevens. Maar het door de curator aangepaste protocol biedt volgens het hof voldoende waarborgen.

Onder bovengenoemde omstandigheden wijst het hof de door de curator gevraagde voorziening toe en vernietigt het derhalve het bestreden vonnis met uitzondering van de proceskostencompensatie.

C.M.A. Knobben, januari 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2106

Zaaknummer: 200.344.916/01

Rechters: A.C. van Campen, J.W. van Rijkom en C.M. Molhuysen

Advocaten: E. van der Kolk en A.P. Macro

Wetsartikelen: 92 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring na afwijzing afkoelingsverzoek in WHOA-procedure

De rechtbank verklaart Het Publieke Domein B.V. failliet, nadat eerder een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode was afgewezen omdat er geen vooruitzicht bestond op een (WHOA-)akkoord dat voor de schuldeisers meerwaarde had ten opzichte van een faillissement.

In dit vonnis wordt het faillissement van Het Publieke Domein B.V. door de rechtbank Midden-Nederland uitgesproken. Eerder werd in het kader van een WHOA-procedure een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode afgewezen, omdat er geen vooruitzicht bestond op een (WHOA-)akkoord dat voor de schuldeisers meerwaarde had ten opzichte van een faillissementsscenario (INS 2025-0232). De faillissementsaanvraag is ingediend door de Belastingdienst, die zich in de reeds genoemde WHOA-procedure al tegen het afkoelingsverzoek had verzet.

In geschil is of Het Publieke Domein B.V. verkeert in de faillissementstoestand (art. 1 lid 1 Fw), welke vraag de rechtbank bevestigend beantwoordt. Daartoe overweegt de rechtbank allereerst dat de door de schuldenaar gepresenteerde prognose de feitelijke stand van zaken niet weerspiegelt, nu de geprognosticeerde omzet niet is gerealiseerd. Voorts acht de rechtbank het niet redelijk dat van de schuldeisers wordt verlangd dat zij de onderneming gedurende een periode van vier jaar doorfinancieren. Ten slotte overweegt de rechtbank dat het door de Belastingdienst gelegde beslag op het privévermogen van de bestuurders een recht betreft dat niet zonder meer via een WHOA-akkoord kan worden gesaneerd, zodat de financiële toestand van de onderneming niet het gevolg is van het handelen van de Belastingdienst.

E. Dogan, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6301

Zaaknummer: C/16/25/526 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: E.E. Schipper, J.V. Maduro en D.A.A.P. de Jong

Wetsartikelen: 1 Fw en 376 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek: pluraliteit 'niet zwaarwegend' en faillissementstoestand ontbreekt

De rechtbank wijst een faillissementsverzoek van een bedrijfstakpensioenfonds en een daaraan gelieerd opleidings- en ontwikkelingsfonds af. Naar het oordeel van de rechtbank is de pluraliteit niet zwaarwegend, omdat de vorderingen aan elkaar zijn gerelateerd. Ook ontbreekt de faillissementstoestand. De schuldenaar krijgt vier tot vijf maanden om zijn schulden te betalen.

Een bedrijfstakpensioenfonds en een daaraan gelieerd opleidings- en ontwikkelingsfonds vragen het faillissement aan van een natuurlijke persoon. De rechtbank oordeelt dat de verzoekers een afzonderlijk vorderingsrecht hebben, zodat sprake is van pluraliteit van schuldeisers. Deze pluraliteit is naar het oordeel van de rechtbank echter 'niet zwaarwegend': 'De vorderingen van verzoeksters zijn immers aan elkaar gerelateerd.' De rechtbank acht daarbij van belang dat gedaagde ervoor had kunnen kiezen het geld waarmee hij aflossingen heeft gedaan te gebruiken om de laagste vordering te betalen. In dat geval zou er geen sprake zijn van pluraliteit van schuldeisers.

De rechtbank oordeelt daarnaast dat de schuldenaar niet in de faillissementstoestand verkeert. De oorzaken van het ontstaan van de schulden zijn aangepakt en de schuldenaar heeft met zijn accountant berekend dat hij de vordering van verzoekers binnen enkele maanden kan betalen. Van zijn bereidwilligheid blijkt uit de forse betalingen die hij recent al heeft gedaan. De schuldenaar krijgt de gelegenheid om zijn schulden binnen vier tot vijf maanden te voldoen. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6731

Zaaknummer: C/16/601610 / FT RK 25/1060

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: S.K. Tuithof

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst faillissementsverzoek af: schuldeiser moet proberen zich te verhalen op woning

Ten aanzien van twee gedaagden is onvoldoende aannemelijk gemaakt dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers. De derde gedaagde heeft een woning waarop een hypotheek rust en beslag is gelegd. De rechtbank is van oordeel dat de derde gedaagde niet in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen. Verzoekster moet proberen verhaal te nemen op de woning voor haar resterende vordering van nog geen € 1.600.

Bidfood B.V. verzoekt om de faillietverklaring van een vennootschap onder firma ('de VOF') en haar twee vennoten. Verweerders zijn niet verschenen.

De rechtbank overweegt dat Bidfood voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij een vordering heeft op de VOF en haar vennoten. Wat zij niet aannemelijk heeft gemaakt, is dat de VOF en een van de vennoten meerdere schulden onbetaald laten. Het enkele feit dat de VOF is ontbonden, is onvoldoende om dit aan te nemen.

De andere vennoot heeft wel meerdere schulden. Hij heeft namelijk een woning waarop een hypotheek is gevestigd en beslagen zijn gelegd. Desondanks wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af, omdat deze vennoot niet is opgehouden te betalen. De hoofdsom van de vordering van Bidfood bedroeg € 5.771,02, waarvan € 4.200 is voldaan. Bidfood heeft gesteld dat de woning wordt verkocht en dat de schulden daaruit mogelijk kunnen worden voldaan. De rechtbank is daarom van oordeel dat Bidfood eerst moet proberen zich door beslaglegging te verhalen op de woning. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6732

Zaaknummer: C/16/599165 / FT RK 25/878

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: A. Robustella

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Oplegging bestuursverbod

Op vordering van de curator in het faillissement van een aantal bv's legt de rechtbank bij verstek een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

De curator van drie failliete vennootschappen vordert oplegging van een bestuursverbod aan de bestuurder voor de duur van vijf jaar op grond van artikel 106a Fw. Wat de reden is voor oplegging van het bestuursverbod volgt niet uit het vonnis. De rechtbank maakt weinig woorden vuil aan de beoordeling en wijst de vordering bij verstek toe.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:8302

Zaaknummer: C/13/771507 / HA ZA 25-1223

Rechters: R.C.J. Hamming

Advocaten: T.G.H. Coppens

Wetsartikelen: 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Bestuursverboden worden bij verstek opgelegd, griffie moet vonnis direct naar KvK sturen ter publicatie

Omdat sprake is van een verstekvonnis, kan de griffier niet vaststellen wanneer het vonnis onherroepelijk is geworden. De rechtbank draagt de griffier daarom op het vonnis direct naar de KvK te sturen ter publicatie van de bestuursverboden.

De rechtbank legt bij verstek een bestuursverbod van vijf jaar op aan de bestuurders van Tempowork Uitzend Groep B.V. en Tempowork B.V. Onder verwijzing naar onder meer het Rapport Evaluatie Wet versterking positie curator en Wet civielrechtelijk bestuursverbod, dat in opdracht van het WODC is opgesteld, draagt de rechtbank de griffier op om het vonnis direct na de uitspraak te sturen naar de Kamer van Koophandel ter publicatie van de bestuursverboden. Dit ondanks de wettekst van artikel 106b lid 3 Fw, waarin is opgenomen dat het vonnis naar de KvK moet worden gestuurd zodra het vonnis onherroepelijk is geworden. De reden van directe publicatie is dat de griffier bij een verstekvonnis niet kan vaststellen wanneer het vonnis onherroepelijk is geworden.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:23661

Zaaknummer: C/09/686233/ HA ZA 25-497

Rechters: C.J.A. Seinen

Advocaten: S.M.M. Hasham

Wetsartikelen: 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Appellanten zijn niet-ontvankelijk in hun beroep op grond van artikel 67 Fw

Appellanten zijn geen 'partij' bij de door de R-C gegeven procesmachtiging. Ze hebben niet om de beschikking verzocht en de beschikking is ook niet tot hen gericht. De R-C had voorts niet de verplichting appellanten te horen voordat hij de procesmachtiging verleende.

Drie partijen tegen wie de rechter-commissaris in het faillissement van een BV ('de R-C') een procesmachtiging heeft verleend, komen op grond van artikel 67 Fw in hoger beroep tegen deze beschikking. De curator meent dat de appellanten niet-ontvankelijk zijn in hun hoger beroep. Appellanten menen anders. Zij stellen dat appellant 1 en 3 eerder op grond van artikel 69 Fw hebben verzocht de curator te bewegen tot deelname aan mediation. Tijdens de mondelinge behandeling is afgesproken dat partijen in overleg zouden treden. Dat overleg heeft kennelijk plaatsgevonden, maar partijen hebben geen schikking bereikt. De R-C heeft daarom het artikel 69-verzoek afgewezen. Dit speelde de eerste helft van 2024. In de loop van 2025 is om de procesmachtiging gevraagd, die de R-C op 3 juni 2025 heeft afgegeven. Appellanten stellen dat de R-C heeft toegezegd appellant 1 en 3 te horen voordat een procesmachtiging zou worden verstrekt, terwijl de R-C dit heeft verzuimd.

De rechtbank overweegt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat alleen 'partijen' hoger beroep kunnen instellen tegen een beschikking van de R-C. Partij is degene die om een beslissing heeft verzocht en degene tot wie de beschikking is gericht. Appellanten zijn geen partij bij de beschikking waarmee de procesmachtiging is verleend. Hun rechtspositie wordt door het verlenen van de procesmachtiging ook niet aangetast. Uit het procesdossier blijkt geen toezegging van de R-C om appellant 1 en 3 te horen. De R-C is ook niet verplicht om appellanten te horen. Appellanten zijn daarom niet-ontvankelijk in hun hoger beroep.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:6379

Zaaknummer: F. 16/22/118

Rechters: A.A.T. van Rens

Advocaten: V. Kruit en S.A. van der Velden

Wetsartikelen: 67 Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders weerleggen bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW en zijn ook niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW

Uit een adviesrapport van Hermes Advisory blijkt van andere oorzaken van de faillissementen dan kennelijk onbehoorlijk bestuur. Ook materieel hebben de bestuurders niet kennelijk onbehoorlijk of ernstig verwijtbaar gehandeld.

Een curator spreekt de direct en indirect bestuurder van twee failliete vennootschappen aan, primair op grond van artikel 2:248 BW en subsidiair op grond van artikel 2:9 BW. De curator stelt dat de jaarrekeningen over 2016 en 2017 te laat zijn gedeponneerd (respectievelijk ruim twee en ruim zeven maanden te laat). Het staat daarom vast dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Vermoed wordt dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De curator meent dat ook materieel sprake is van onbehoorlijke taakvervulling.

Gedaagden stellen ten eerste dat de curator zijn recht heeft verwerkt om hen aan te spreken en de waarheidsplicht van artikel 21 Rv heeft geschonden. De rechtbank gaat hier niet in mee. Weliswaar kan de curator worden verweten dat hij de (indirecte) bestuurder maar één keer heeft gesproken over de oorzaken van de faillissementen, maar gedaagden zijn door het gebrek aan hoor en wederhoor niet onredelijk benadeeld in hun verweer. Rechtsverwerking is dus niet aan de orde. De waarheidsplicht is in de wet neergelegd om het achterhouden en verdoezelen van voor een beslissing relevante feiten uit te bannen. De curator heeft, door geen melding te doen van getuigenverklaringen die zijn afgelegd en een verloren kort geding over de opheffing van een beslag, geen gegevens aan de rechtbank onthouden die noodzakelijk zijn voor de beslissing.

Wat de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW betreft, overweegt de rechtbank dat de jaarrekeningen over 2016 en 2017 te laat zijn gedeponneerd. Dat kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement, kan worden weerlegd door een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken die niet kan worden gekwalificeerd als onbehoorlijk bestuur. Deze andere belangrijke oorzaak hoeft geen

externe oorzaak te zijn.

De rechtbank oordeelt dat gedaagden zijn geslaagd in het aannemelijk maken van een dergelijke andere oorzaak. Gedaagden noemen een aantal andere oorzaken van het faillissement onder verwijzing naar een adviesrapport van Hermes Advisory. De curator heeft vraagtekens geplaatst bij de bruikbaarheid van dit rapport, maar de rechtbank ziet niet in waarom het rapport niet kan worden gebruikt. De redeneringen en conclusies in het rapport zijn goed te volgen en de uitgangspunten zijn duidelijk gemaakt. Genoemde andere oorzaken zijn onder meer een forse stijging van de grondstofprijzen, het verlies van een grote afnemer, een verouderde productielocatie en een ammoniakinstallatie die niet meer voldeed aan de daaraan gestelde (vergunnings)eisen.

Nu andere belangrijke oorzaken van het faillissement aannemelijk zijn gemaakt, is het aan de curator om te stellen en zo nodig aannemelijk te maken dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling toch een belangrijke oorzaak is van het faillissement. In dat kader stelt de curator diverse zaken aan de orde, waaronder het feit dat middelen die in 2019 met een herfinanciering werden aangetrokken niet werden aangewend voor de bedrijfsvoering, maar voor de aflossing van schulden bij de bank. Omdat de bank voor die tijd had laten weten de financiering te willen beëindigen, is het aflossen van de bank naar het oordeel van de rechtbank niet iets dat geen redelijke denkend bestuurder in de gegeven omstandigheden zou hebben gedaan. Datzelfde geldt voor het aanwenden van de middelen die werden verkregen bij de herfinanciering voor groepsmaatschappijen die als niet-verlieslatende productiemaatschappijen konden voortbestaan. Voorts oordeelt de rechtbank dat van een 'Comsys-situatie' (het opzetten van een inherent risicovolle concernstructuur) geen sprake was, omdat de failliete vennootschappen betaald werden voor de producten die zij leverden en veel kosten juist werden gemaakt door een andere groepsmaatschappij.

De rechtbank oordeelt dat gedaagden ook niet aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:9 BW. Over 2016 en 2017 is decharge verleend, zodat het gevoerde beleid in deze periode geen grond kan zijn voor aansprakelijkheid tegenover de vennootschappen. Dat beleid van het bestuur ongunstig is uitgepakt, wil niet zeggen dat de bestuurders aansprakelijk zijn. Daarvoor is een ernstig verwijt vereist. De curator heeft geen feiten en omstandigheden gesteld die tot de conclusie leiden dat gedaagden een dergelijk ernstig verwijt treft. Een van de verwijten van de curator is dat voorafgaand aan de faillietverklaring te lang is 'doorgemodderd'. Daarover overweegt de rechtbank dat geprobeerd is te herfinancieren en met nieuw werkkapitaal de ondernemingen rendabel te kunnen exploiteren. Ook is een externe overnamepoging onderzocht. Dat er, naast de bestuurder en de gebruikelijke schuldeisers zoals de Belastingdienst, het UWV en de verhuurder, weinig schuldeisers zijn, is een contra-indicatie voor de stelling dat is 'doorgemodderd'.

Al met al wijst de rechtbank de vorderingen af en wordt de curator veroordeeld in de proceskosten.

H.J. de Kloe, januari 2026

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:10880

Zaaknummer: 442077

Rechters: E. Schippers, P.F.A. Bierbooms en W.E. van Engelenhoven

Advocaten: K.A. Cerutti en F.W. Aartsen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:9 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Succesvol hoger beroep voor bestuurders van gefailleerde thuiszorgorganisatie Rozenhof

Twee bestuurders van een gefailleerde thuiszorgorganisatie krijgen in hoger beroep deels gelijk. Een bestuursverbod wordt toch afgewezen en het beroep op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW resp. 6:109 BW slaagt alsnog. De hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders wordt vastgesteld op een bedrag van € 200.000.

Deze uitspraak in hoger beroep gaat over de bestuurders van de in 2022 gefailleerde Rozenhof B.V., die zich bezighield met wijkverpleging. Rozenhof had drie bestuurders, een moeder en haar twee kinderen. De uitspraak is niet goed geanonimiseerd, maar we noemen de bestuurders moeder, zoon en dochter. Moeder was vanaf de oprichting bestuurder. Zoon is tussen 2015 en 2019 bestuurder geweest en dochter tussen 2017 en 2019. De rechtbank hield moeder aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en legde een bestuursverbod voor 5 jaar op. Haar kinderen waren op grond van artikel 2:9 BW aansprakelijk. Het vonnis hield een hoofdelijk veroordeling in tot betaling van een voorschot van € 1 miljoen. Zoon heeft een schikking met de curator getroffen en daarop is zijn hoger beroepszaak geroyeerd. Inzet van het hoger beroep is daarom nog dat de vorderingen tegen moeder en dochter worden afgewezen. De curator beoogt alsnog de aansprakelijkheid van dochter op grond van artikel 2:248 BW en oplegging van een bestuursverbod naast de toewijzing van beslagkosten (dit laatste laat ik onbesproken, het betrof slechts een kwestie van inzichtelijk maken).

Het hof volgt de rechtbank in het oordeel dat moeder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk is. Schending van de deponeringsplicht ligt daaraan primair ten grondslag. Over de boekjaren 2018 tot en met 2021 zijn slechts niet-vastgestelde, voorlopige jaarrekeningen gedeponereerd. Deze voorlopige jaarrekeningen zijn basaal en bestaan uit niet meer dan een korte balans zonder enige toelichting. De balansen per 31 december 2019 en 31 december 2020 zijn identiek. Moeder voert aan dat in 2019 alle activiteiten waren gestaakt, zodat de onbehoorlijke taakvervulling langer dan drie jaar geleden plaatsvond, maar dat verweer slaagt niet. Ook in 2019 gold een deponeringsplicht en ook al was het belang bij deponering wellicht

betrekkelijk, dan nog wijst de niet-tijdige openbaarmaking van de jaarrekening op zichzelf op een onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur (HR 12 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ7189).

Subsidiair is er ook sprake van op zichzelf staande onbehoorlijke taakvervulling, omdat het bestuur zijn taak structureel heeft verwaarloosd. Uit de onderzoeken van zorgverzekeraars blijkt dat niet is gebleken dat de zorg noodzakelijk en doelmatig was, dat zorg is verleend door onvoldoende gekwalificeerd personeel, dat zorgindicaties zijn gesteld door daartoe niet-bevoegden, en dat de verslaglegging niet voldeed aan de normen. Het hof is niet overtuigd van de betwisting van deze onderzoeken, te meer omdat alle onderzoeken eenzelfde beeld laten zien. In een rechtszaak tussen moeder en dochter en de verzekeraar is de verzekeraar ook in het gelijk gesteld over dezelfde verwijten. Moeder slaagt er ook niet in om het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement was te weerleggen. Het faillissement van de Rozenhof is terug te voeren op het onbehoorlijk bestuur, dat ertoe heeft geleid dat de zorgverzekeraars hebben geweigerd nog declaraties uit te betalen en tot de terugvordering van betaalde declaraties zijn overgegaan.

Het tekort is begroot op ruim € 1,7 miljoen. Het tekort wordt echter voor een (heel) groot deel veroorzaakt door de vordering van Menzis uit afgekeurde declaraties van het jaar 2017, ter grootte van € 1.160.000,09. Hoewel de argumenten van moeder de onbehoorlijke taakvervulling onverlet laten, zet het hof wel vraagtekens bij het onderzoek van Menzis. De terugvordering is onvoldoende deugdelijk onderbouwd en dat geldt volgens het hof ook voor de terugvorderingen van andere zorgverzekeraars. De steekproeven die tot terugvordering hebben geleid zijn onvoldoende representatief en enige analyse op dossierniveau was ten minste nodig geweest. Verder is het hof kritisch op de curator en weegt het de wijze van afwikkeling van het faillissement mee bij het beroep op matiging. Hoewel de curator meer omstandigheden heeft aangevoerd om het onbehoorlijk bestuur te onderbouwen, vertalen deze zich niet in meer of andere (zelfstandige) vorderingen van de zorgverzekeraars, terwijl deze dus het overgrote deel van het boedeltekort uitmaken. Het hof ziet daarin dan ook geen aanleiding om het beroep op matiging ex artikel 2:248 lid 4 BW af te wijzen. Deze afwegingen, die volgens het hof nogal afdoen aan de ernst van de verwijten, maken dat de feiten niet (langer) zodanig zwaarwegend zijn dat het opleggen van het gevorderde bestuursverbod aangewezen is. Bovendien ligt het gevaar van herhaling niet aanstonds voor de hand, omdat er geen aanwijzingen zijn dat moeder nog actief is in de zorgverlening. Het bestuursverbod wordt daarom alsnog afgewezen.

De dochter blijft buiten het bereik van artikel 2:248 BW, omdat haar bestuursperiode vrijwel volledig buiten de driejaarstermijn van lid 6 van artikel 2:248 BW is gelegen. Het pleidooi van de curator dat de dochter bestuurder is gebleven of dat een ontslagbesluit achteraf zou zijn opgemaakt volgt het hof niet. De dochter probeert aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9

BW vervolgens te ontlopen door te wijzen op een onderlinge taakverdeling, maar daarin gaat het hof niet mee bij gebrek aan een statutaire grondslag of reglement. Uitgangspunt is daarom de verantwoordelijkheid voor de algemene gang van zaken van elke bestuurder en de aansprakelijkheid voor het geheel. Dat de dochter naar de moeder wijst doet niet af aan haar eigen verantwoordelijkheid als bestuurder. Opmerkelijk is het verweer dat de dochter tijdelijk arbeidsongeschikt was en zich kan disculperen. Het hof gaat daaraan voorbij omdat in een rechtszaak tegen een verzekeraar door het hof al was overwogen dat de gestelde (periode van) arbeidsongeschiktheid wegens ernstige gezondheidsklachten zich niet verdroeg met de bewijzen van het regelmatig 's nachts uitgaan naar kroeg/club/bar en de diverse buitenlandse reizen die zij (in die periode) maakte. Een beroep op decharge strandt en het hof overweegt ten overvloede dat voor zover de dochter zou hebben bedoeld zich erop te beroepen dat haar moeder feitelijk in elke hoedanigheid (bestuurder, aandeelhouder, beleidsbepaler) wist dat het bestuur van de Rozenhof zich schuldig heeft gemaakt aan onbehoorlijke taakvervulling, maar haar niettemin welbewust decharge heeft verleend, het hof met de curator het beroep op de decharge naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar acht. Ook het beroep van de dochter op matiging slaagt echter. In dit geval op grond van artikel 6:109 BW om dezelfde redenen als haar moeder. Het hof weegt ook persoonlijke omstandigheden mee, waaronder dat de curator beslag heeft laten leggen op haar UWV-uitkering en haar (aandeel in haar) woonhuis, wat (in geval van uitwinning) zeer zware consequenties voor haar persoonlijk zal meebrengen. Het hof matigt de aansprakelijkheid van moeder en dochter tot € 200.000.

J.E. van Nuland, januari 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:7891

Zaaknummer: 200.334.976

Rechters: P.J. van der Korst, G.R. den Dekker en A. van Hees

Advocaten: B.J.H.L. Brouwer en L.D. Braakhuis

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 6:109 BW

RECHTSPRAAK

Executie van een vonnis vóór faillissement niet vernietigbaar op grond van artikel 47 Fw

De rechtbank Limburg heeft geoordeeld dat de curator van MosquitNo B.V. een betaling van € 10.032,06, die door een schuldeiser via executoriaal beslag werd verkregen vlak voor de faillietverklaring, niet kan vernietigen op grond van artikel 47 Fw.

In deze zaak had een schuldeiser, nadat hij zelf het faillissement van MosquitNo B.V. had aangevraagd, executoriaal derdenbeslag gelegd op de bankrekening van MosquitNo ter tenuitvoerlegging van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis. Het beslag trof doel en leidde kort vóór de faillietverklaring tot betaling van een bedrag van € 10.032,06. De curator stelde zich op het standpunt dat deze betaling op grond van artikel 47 Fw buitengerechtelijk vernietigbaar was.

De kernvraag is of onder de zinsnede 'de voldoening door de schuldenaar aan een opeisbare schuld' in artikel 47 Fw ook de situatie valt waarin de schuld (deels) door executie wordt voldaan. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Onder (uitgebreide) verwijzing naar de parlementaire geschiedenis overweegt de rechtbank dat artikel 47 Fw uitsluitend ziet op gevallen waarin sprake is van een handeling van de schuldenaar zelf. Betalingen die 'op regelmatige wijze worden geïnd', waaronder betaling verkregen door vonnis, beslag of executie, heeft de wetgever uitdrukkelijk buiten het bereik van deze bepaling willen laten.

Ook het subsidiaire beroep van de curator op onrechtmatige daad, misbruik van bevoegdheid en strijd met redelijkheid en billijkheid faalt. De vorderingen van de curator worden afgewezen.

N. Gamliël, december 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12090

Zaaknummer: 11808956 cv expl 25-3257

Rechters: A.P.A. Bisscheroux

Advocaten: R.A. Stoks

Wetsartikelen: 47 Fw